

Kuidas jätkata sotsiaaltööga pärast haldusreformi?

Valik mõtteid ja ettepanekuid ajakirja Sotsiaaltöö juubeliüritusel osalenuilt

- ♦ Eesti rahvastik väheneb ja vananeb, suurenenud on ka puuetega inimeste arv, kulutused sotsiaal- ning tervishoiusüsteemile järjest kasvavad. Lähiaastatel vajavad süvendatud tähelepanu mitmed probleemid, mille lahendamisel on oluline roll kohalikel omavalitsustel ja nende osutatavatel avalikel teenustel. Muu hulgas tuleks leevendada omastehooldajate üle jõu käivat hoolduskoormust; arendada välja nüüdisaegne pikaajalise hoolduse süsteem, mis arvestab ka dementsusega inimeste vajadustega; arendada teenuseid raske ja sügava puudega lastele; jätkata lastekaitse arendamist; toetada puute ja psüühilise erivajadusega inimeste osalemist ühiskonnas.
- ♦ Haldusreform muudab ülesannete jaotust riigi ja KOVi vahel. Ülesannete jaotus kohalike omavalitsuste ja riigi vahel tuleb seadusega üheselt paika panna. Vaja on jõuda arusaamani, et riik ja KOV ajavad ühist asja ning on võrdsed partnerid. Peaks mõtlema koos, kuidas edasi minna, mitte üksteist tegemata jätmistes süüdistama. Kohalike omavalitsuste ja riigi koostöös tuleks kõigepealt luua eeldused selleks, et omavalitsused oleksid võimelised ellu viima kõiki praeguseid ülesandeid, siis saame rääkida ka uutest. Tuleb ka arvestada, et läheb aega, enne kui ühinenud KOVid on oma tegevused ühtlustanud. Alles seejärel saab hinnata haldusreformi mõju.
- ♦ Haldusreformi üks eeldusi on, et suuremad omavalitsused suudavad osutada parema valikuga ja kvaliteetsemad hoolekandeteenuseid, sh nii ennetavaid kui isikupõhiseid teenuseid. Selle eesmärgi saavutamise sõltub siiski omavalitsuste võimekusest ja prioriteetidest. Kui sotsiaalvaldkonda ei hakata

rohkem väärtustama ning sellesse rohkem ressursse suunama, siis ei pruugi olukord ja teenuste kättesaadavus paraneda. On oluline, et omavalitsuste juhid mõistaksid, millist tulu annab sotsiaalvaldkonda ja piirkonna elanike heaolusse investeerimine, ja ka seda, milles see heaolu seisneb. Sotsiaaltööd tuleb arendada ka omavalitsustes, mis jätkavad senistes piirides. Piirkondlikud erinevused teenuste kättesaadavuses on alles ka pärast reformi.

- ♦ Omavalitsuste liitmine ei tõsta iseenesest ka sotsiaaltöötajate kompetentsi: kui teenuskeskuses jätkab endine sotsiaalnõunik, kes teeb täpselt sama tööd ja vastutab endiselt kõigi piirkonnas kerkivate küsimuste eest, siis senine olukord ei muutu. Sotsiaaltöötajate ametikohtadele tuleks palgata erialase ettevalmistusega spetsialistid ning pakkuda neile sobivaid töötingimusi, koolitusi ja juhendamist. Olulisel kohal on ka sotsiaaltöötajate spetsialiseerumine nt lastekaitsetööl, erihoolekandele või sotsiaalhooldusõigusele.
- ♦ Sotsiaalhoolekande seaduse alusel peab kohalik omavalitsus olema valmis osutama kõiki seaduses nimetatud kohustuslikke hoolekandeteenuseid ja seda mahus, mille järele on inimesel põhjendatud vajadus. Seni ei ole mitmed omavalitsused suutnud seda nõuet täita, paljudes omavalitsustes kõiki teenuseid ei pakutagi. Riigi ja KOV koostöös tuleks leida lahendus, kuidas viia omavahel kooskõlla seaduse nõuded ja omavalitsuste võimalused. Üle vaadata tuleks teenuste rahastamine, et omavalitsustel oleks pikem tulevikuvaade ja kindlustunne teenuste arendamiseks. Teenuste pakkumist vajalikus mahus takistab see, et ei jätku raha ega teenuseosutajaid.

- ♦ Hoolekandes pole ka piisavalt vabatahtlikke. Riigi ja KOV koostöös peab leidma meetmeid vabatahtlike paremaks kaasamiseks ning kogukondade tugevdamiseks.
- ♦ Teenuste kvaliteedi tagamiseks tuleks koostada täpsemad riiklikud juhised, vaja on detailsemalt selgitada seaduses nimetatud kriteeriume, millele kvaliteetne teenus minimaalselt vastama peab. See aitaks nii omavalitsusi kui ka teenuse osutajaid ja kasutajaid teenuse vajaduse hindamisel, selle osutamisel ja hiljem ka mõju hindamisel.
- ♦ Teenuste arendamiseks tuleks igas piirkonnas uurida, millistest teenustest tunnevad inimesed kõige suuremat puudust. Ülevaadet on vaja ka sellest, milliseid teenuseid inimene eri kohtadest saab. STARist võiks kujuneda platvorm, mis koondab inimese ümber kõik teenused ja samas võimaldab analüüsida kõiki andmeid kohaliku omavalitsuse tasandil, mis on oluline vajaduste väljaselgitamisel ning (uute) teenuste arendamiseks.
- ♦ Seni ei ole pööratud erilist tähelepanu ega täpsemalt uuritud, kas ja kuidas erineb sotsiaaltöö linnas ja maal. Haldusreformi käigus liideti linnadele hajaasustusega maavallad, see toob kaasa üsna suure segaduse, ei teata, kuidas erinevustega tööd korraldades arvestada. Võtab aega, enne kui uued ja suured vallad saavad kõikjal paika ühesugused teenused ja toetused ning kui selgub, milliseks kujuneb teenuste ja toetuste korraldus valdades, mis ei ühinenud. Eraldi tähelepanu on vaja pöörata hajaasustusega aladele ja luua selleks spetsiifiline sotsiaaltöö lähenemine.
- ♦ Haldusreformiga ei pruugi tulla kokkuvõtteid ei rahalises ega inimressursi mõttes. Ühinemislepingutest nähtub, et toetusi, mis ei sõltu sissetulekust, on plaanitud ühtlustada kõrgeima määra suunas, ka on soovitud säilitada kõik senised teenused ja hoolekandeesutused ning luua uusi. Senised sotsiaaltöötajad jätkavad valdavalt

tööd senistes kohtades, tööle on kavas võtta juurde juhte ja spetsialiste. Arvestada tuleb ka suuremate transpordikuludega nii sotsiaaltöötajate tööülesannete täitmiseks kui ka klientide puhul.

- ♦ Ühinenud omavalitsuste hoolekandeesutused võiksid samasisulise teenuse pakkumise asemel spetsialiseeruda erinevatele teenustele, nt dementsusega inimeste hooldus, teenused sõltuvushäirega inimestele, pansionaat, üldhoolekoduteenus või hosiits.

- ♦ Riiklikul tasandil tuleb pakkuda meetmed, mis soodustavad kohalike omavalitsuste koostööd ja koostööd teenuseosutajatega. Praegune avalike teenuste rahastamise korraldus on aga üles ehitatud konkurentsile, seda nii sotsiaalkui ka haridusvaldkonnas, mis pärsib ühiste teenuste arendamist ning koostööd.

- ♦ Riigi ja omavalitsuste koostöös peaks looma eeldused selleks, et KOVid saaksid rohkem tegeleda ennetustööga, praegu toimub pigem tulekahjude kustutamine. Ennetavad ja isikupõhised teenused võiksidki olla KOV tasandil, tõsisemate probleemide ja nn tagajärgedega saaks tegeleda koordineeritult riigi tasandil. Jätkata tuleb innovaatiliste e-teenuse arendamist, samas tuleb arvestada, et paljud vanemaalised ei ole veel valmis neid kasutama.

- ♦ Oluline on omavalitsuste strateegiline nõustamine. Vaja oleks ka finantsplaneerimise koolitusi, et üles ehitada ühinenud KOVide finantskorraldust ning parendada samadesse piiridesse jäänud KOVide tegevusi. Sotsiaalkindlustusamet on alustanud regulaarsete infoseminaride korraldamisega ning nendega tuleks kindlasti jätkata. Oluline on heade praktikate jagamine ja vigade analüüs. Oma panuse selles saavad anda ka ESTA ja omavalitsusliidud, ajakiri Sotsiaaltöö saab jagada omavalitsuste igapäevatöök vajalikku infot. Ka elanikke tuleks paremini teavitada, et nad oleksid kursis, mis teenuseid on neil õigus saada. **S**

Kuidas luua paremaid suhteid kogukonnas?

Valik mõtteid ja ettepanekuid ajakirja Sotsiaaltöö juubeliüritusel osalenuilt

- ♦ Sotsiaalteenuste osutajaid teeb murelikuks erivajadusega (sh vaimse tervise probleemi või sõltuvushäirega) inimeste stigmatiseerimine. Probleemiks on eelarvamuslik suhtumine, elanikkonna eri rühmade vastandamine ning vähene empaatia abivajajate ja nende lähedaste suhtes. Samas on ka häid näiteid, kuidas kohalik omavalitsus, teenuseosutaja ja kodanikeühendused on koos pingutades suutnud mõne aastaga saavutada selle, et kogukonna suhtumine pagulastesse või psüühiliste erivajadustega inimestesse on muutunud palju paremaks.
- ♦ Töövõimereformi tõttu tuleb praegu tegeleda ka tööandjate teadlikkusega: nad teavad, et peavad võtma tööle erivajadusega inimesi, ent küsivad, kuidas nendega toime tulla. On tööandjaid, kelle teadlikkus on vähene, aga ka selliseid, kes on hea meelega valmis erivajadusega inimesi palkama.
- ♦ Paljude inimeste osalemist kogukonna elus takistab nende vajadusi mittearvestav elukeskkond. Suuri summasid kulutatakse eluasemete kohandamiseks, peagi avanevad selleks ESFist uued võimalused. Kinnisvaraarendajatele võiks aga anda tellimuse, et nad laseksid uute elamute esimesele korrusele planeerida puudega inimestele, väikeste lastega peredele ja eakatele kergesti ligipääsetavaid kortereid.
- ♦ Kui mõnes piirkonnas on kavas avada uus hoolekandetasutus või majutada sinna hoolekandeteenuseid kasutavaid inimesi, kellesse kogukond suhtub tõrjuvalt, siis suhete loomist ja üksteisega kohanemist tuleks alustada sammhaaval. Ette valmistada tuleb nii kogukonda kui ka inimesi, kes on sinna liikumas. Tuleks arvestada ka võimalike tagasilöökidega ja tegutseda paindlikult.
- ♦ Paljud ütlevad, et nad põhimõtteliselt aktsepteerivad erinevusi ja nõustuvad, et sõltuvushäirega vm erivajadusega inimestel on teenuseid vaja, kuid nad ei taha neid oma naabriteks. Osa inimesi ei julge oma arvamust välja öelda, nad noogutavad kaasa jõulisema häälega kogukonnaliikmetele.
- ♦ Sageli põhjustavad vastuseisu teadmatus ja põhjendamatus hirmud. Kogukonnale tuleks selgitada, missuguseid teenuseid ja toetusi pakutakse kogukonda elama asunud inimestele ning mida teenusepakkuja teeb kogukonna turvalisuse parandamiseks.
- ♦ Inimeste hoiakute ja suhtumise muutmine on järjepidev töö, kommunikatsioon ja suhete loomine on sotsiaalteenuste osutamise olulised osad. Kaasata tuleks ka kommunikatsiooni-spetsialiste, kes oskavad teavitustegevused asjatundlikult läbi viia. Kampania kõneisikutena tasub kasutada positiivselt mõjutavaid eeskujusid, nagu nt Tanel Padar täiskasvanute õppimise kampanias.
- ♦ Tuleks katsuda tekitada inimestes uhkustunnet selle üle, et nende kogukond tuleb toime teenuse osutamisega. Kui esimesed kogemused on head, siis julgustavad need jätkama.
- ♦ Läbi rääkida ei saa üldsusega, seda saab teha kogukonna esindusega. Et selgitada loodava asutuse või pakutava teenuse eesmärke, saab korraldada kohtumisi kogukonna eesvedajate ja aktiivsete liikmetega. Hea, kui saab läbi rääkimiste laua taha kodanikeühendused, kes on volitatud esindama kohalikke elanikke, ja ka kogukondade arvamusiidrid ehk siis inimesed, kelle sõna maksab. Neid peab kuulama ja katsuma nende kogemusi mõista, see aitab kogukonnaga ühist keelt leida. Üheks

koostööpartneriks on korteriühistud, kes puutuvad lähedalt kokku elanike probleemidega ja saavad neid aidata.

- ♦ Oluline sihtgrupp on ka inimestega oma töös otseselt kokku puutuvad spetsialistid, nt õpetajad, sotsiaal- või hoolekandetöötajad – sellel, kuidas nemad suhtuvad inimestesse ja olukordadesse, on suur mõju kogukonnale.
- ♦ Kui on plaan rajada kogukonda uus asutus (nt avada süstlavahetuspunkt või uus hoolekodu), siis on avalikkuse eelnev teavitamine sellest kohustuslik. Sellest, kui soovitakse osta üksikisikule elamusse korter, ühistu liikmeid aga teavitama ei pea. Erivajadustega inimestel, nagu ka kõigil teistel kogukonna liikmetel, on õigus ise valida elukoht, seda kinnitab ka ÜRO puuetega inimeste õiguste konventsiooni artikkel 19. Kui inimene ei suuda ise korterit leida, siis teeb seda teenuseosutaja. Tõuseb ka selline küsimus: kui küsiksime ühistult luba inimese majja elama asumiseks, siis kas me ei stigmatiseeri teda sellega juba ette?
- ♦ Uute inimeste kogukonda tulekust rääkides tuleks alati lahustada nn suuremad kategooriad indiviideks. Ükski inimene ei ole ju ainult puudega või hädas olev isik. Igäüks on omaette isiksus ja sellisena väärtuslik. Inimese individuaalsuse esile toomine lähendab teda kogukonnale.
- ♦ Väärtuste kujundamine võtab mitu põlvkonda. Vanemate põlvkondade juba juurdunud hoiakuid on muuta päris keeruline. Sallivuse kujundamist võiks alustada juba lasteaias – lapsed hakkavad eakaaslastega kergesti suhtlema ega lase end erinevustest väga segada.
- ♦ Uude kohta asunud inimestel tuleb aidata seal kohaneda ja suhteid luua. Varem

hoolekandetasutuses elanud psüühikahäirega inimene, kes asub elama iseseisvalt, vajab tuge, et ta saaks kohe abi, kui tekib probleem või tema tervis halveneb. Tegevusjuhendaja vm tugiisik saab aidata tal ka suhteid luua ja hoida nii tööturul kui ka elukohas.

- ♦ Tähtis on erivajadustega inimeste endi võimestamine, nende hääleõiguse kehtestamine. Kogukonnaga liitunud psüühilise erivajadusega inimesed saavad ju aru, kuidas teised neisse suhtuvad, et neid ei pruugita sinna tahta. Hoolekandetasutused valmistavad inimesi ette selleks, mis neid oodata võib, ja õpetavad enda eest seisma. Erivajadusega inimesed peaksid ka ise võtma rohkem vastutust ja mõtlema, kuidas nad saavad kogukonda panustada.

- ♦ Kogukonna mõiste on lai, see võib tähistada nii suuremas piirkonnas, linnaosas või asumis elavaid inimesi kui ka ühe korteriühistu liikmeid. Kogukond koosneb paljudest eri vaadete ja kogemustega inimestest. On tugevaid, kokkuhoidvaid ja uutele tulijatele avatud kogukondi, kuid on ka selliseid, kus ei olda valmis võtma sotsiaalset vastust.

- ♦ Suures anonüümses kogukonnas võib abivajajal olla raskem hakkama saada. Kogukonnatöö üks ülesanne ongi soodustada inimeste läbikäimist ja koostööd. Sidemete loomiseks pakuvad häid võimalusi niisugused tegevused, millest uued inimesed saavad osa võtta koos teiste kogukonna liikmetega: nt päevakeskuse huviringid, uusi oskusi õpetavad koolitused, maja heakorratööd. Heaks näiteks on sotsiaalne talupidamine, mis pakub töö- ja suhtlemisvõimalust nt puude või sõltuvusega või eluraskustesse sattunud inimestele. **S**

Kuidas jääda sotsiaaltöötajaks erialadevahelises koostöös?

Valik mõtteid ja ettepanekuid ajakirja Sotsiaaltöö juubeliüritusel osalenuilt

- ♦ Sotsiaaltööl on oma identiteet, mille osaks on väärtused, erialased teadmised ja töömehetodid, nn oma tööristakast.
- ♦ Sotsiaaltöö identiteedi loomine käib kliendiga toimuva dialoogi kaudu. Klientide vajadused määravad tegutsemispiirid ja tegevusvälja. Sotsiaaltöö adressaadiks ei ole vaid üksikisikud ja perekonnad, vaid ka kogukonnad ja organisatsioonid, kelle heaolusse me panustame.
- ♦ Sotsiaaltöös tuleb kasutada inimestega suheldes neile arusaadavat ja sobivat suhtlemisviisi, kuulata tähelepanulikult ja püüda inimest mõista.
- ♦ Oluline on määratleda ennast sotsiaaltöötajana ka siis, kui töötatakse ametikohal, mille nimetuses puudub sotsiaaltöö, nt toimetulekuraskustega inimeste majandus- või võlanõustajana.
- ♦ Erialadevahelises meeskonnas töötaval sotsiaaltöötajal on võimalus tutvustada teistele oma eriala. Sageli saab sotsiaaltöötajast meeskonna koordinaator, kes loob ja hoiab sidemeid inimeste ja organisatsioonide vahel.
- ♦ Teiste erialade esindajad, nt raamatukoguhoidja või terviseedendaja saavad panustada kogukonna aitamisest, inimeste toimetuleku ja heaolu edendamisse. Seda ressursi saab sotsiaaltöös ära kasutada. Sotsiaaltöötaja saab külgnevate erialade tegevust koordineerida, kasutada teisi spetsialiste sotsiaalsete eesmärkide saavutamisel.
- ♦ Kui inimesega tegeleb mitu spetsialisti, siis üks neist peab võtma vastutuse jälgida,

et see inimene ei jääks n-ö kahe tooli vahele ega langeks süsteemist välja.

- ♦ Erialadevaheline koostöö tähendab pühendumist ühisele eesmärgile, selles ei tohiks olla hierarhiat. Eri valdkondade spetsialistid peaksid olema teadlikud oma piiridest, kuid suutma ka piiridest välja astuda ja asetada esikohale ühine eesmärk, siis on võimalik koostöös edu saavutada.

- ♦ Sotsiaaltöötaja peab olema teadlik oma elukutse olulisusest ja julgelt välja astuma hierarhia vastu, mis võib tekkida eri valdkondade spetsialistidest koosnevas meeskonnas. Tõeline koostöö saabki olla siis, kui kõik osalejad on võrdsed partnerid. Sotsiaaltöö õppekavades tuleks senisest rohkemgi õpetada oskust sünteesida ja näha tervikut, et sotsiaaltöötajad oskaksid paremini argumenteerida oma seisukohti suheldes teiste erialade esindajatega.

- ♦ Erialadevahelist koostööd soodustavad üksikud ühised ainekursused erinevate erialade üliõpilastele, aga ka ümarlauad, ühised koolitused ja seminarid eri valdkondade spetsialistidele.

- ♦ Sotsiaaltöö erialade õppekavade arendamisel püütakse arvestada muutuvate tööturu nõuetega. Üliõpilastes kujundatakse valmidust enesetäiendamiseks ja muutustega kaasas käimiseks, oskust enda karjääri juhtida ja ka muutusi esile kutsuda.

- ♦ Töötame selle nimel, et arendada ja tugevdada sotsiaaltöö eriala, ja seda koos Sotsiaaltöö ajakirjaga. Sotsiaaltöö õppejõud ja üliõpilased jätkavad ajakirjas artiklite avaldamist, kaasates kirjutamisse sotsiaaltöö praktikuid. **S**

Kuidas paremini kaitsta sotsiaaltöötajate huve ja neid toetada?

Valik mõtteid ja ettepanekuid ajakirja Sotsiaaltöö juubeliüritusel osalenuilt

- ♦ Sotsiaaltöötaja saab tulemuslikult töötada, kui ta ise kogeb oma töös toetust ja on kaitstud läbipõlemise eest. Toetus ei tähenda lohutamist ega käe hoidmist, vaid häid töötingimusi, tarka ja mõistvat juhtimist, positiivset tööühkkonda, töö keerukuse ja vastutusega kooskõlas olevat palka, selget kokkulepet tööülesannetes, võimalust osaleda täiendusõppes ja supervisioonis. Et see kõik olemas oleks, selle eest peab seisma ka sotsiaaltöötaja ise.
- ♦ Sotsiaaltöös on väga kõrged nõudmised ja suur vastutus; bürokraatia suurenemisega väheneb paratamatult töötaja iseseisvus, otsustusõigus ja mõjuvõim. Haritud sotsiaaltöötajal, kes suudab iseseisvalt otsustada ja vastutada, tekitab selline olukord stressi. Kuidas küll oleks võimalik bürokraatiat vähendada või vähemalt selle edasist kasvu piirata?
- ♦ Pingeid ja segadust lisavad ka pidevad ümberkorraldused ja õigusruumi korrastamine sotsiaalvaldkonnas ning ebakindlus vastuoluliste normide tõlgendamisel. Sotsiaaltöötajal peaks olema igapäevane võimalus kasutada juristi või kommunikatsiooni asjatundja abi.
- ♦ Vähene toetus ja tunnustus töökohal ning madal palk võivad olla põhjuseks, miks paljud kõrgharidusega sotsiaaltöötajaid ei jää erialasele tööle ja miks ka kõrgkooli lõpetajad kalduvad valima muid tööalasid. Paljud sotsiaaltöötajad on kogenud negatiivset survet meedia poolt. Mõneski kohalikus omavalitsuses on

sotsiaaltöötaja ametikohad täitmata, kuna eelistatakse paremate tingimustega töökohti riigiasutustes.

- ♦ Sotsiaaltöötajatel tuleb ka endil rohkem pingutada, et ülemused ja avalikkus saaksid paremini aru, mis on sotsiaaltöö eesmärk ja sisu. Vaja on selgitada, mis on sotsiaaltöötaja ja mis hooldustöötaja ülesanded. Sotsiaaltöötaja ei ole kindlasti see, kelle kaela võib laduda kõik need tööd, mis teistest üle jäävad: ta pea kliendile küttepuid viima ega teda linna arsti juurde sõidutama. Tööülesanded peavad vastama ametikohale ja kutsestandardile, olema kindlaks määratud ametijuhendis ning neid tuleb aegajalt nii ülemustele kui ka abivajajatele selgitada.
- ♦ Et hajutada teadmatust ja pakkuda vastukaalu meedias valitsevale negatiivsele kuvandile sotsiaaltöötajast, tuleb rohkem tutvustada edulugusid.
- ♦ Sotsiaaltöötajale peab olema kättesaadav professionaalne supervisioon, mille läbiviija tunneb sotsiaaltööd. Sotsiaaltöötaja igapäevaseks juhendajaks ja toetajaks on siiski tema vahetu juht. Paraku on haldusreformi järel mõnelgi pool tekkinud olukord, kus üksuste juhid asuvad praktilise töö tegijatest kaugel, puudub igapäeva kontakt ning ka paikkonna eripära on ülemustele võõras. Nii võibki juhtuda, et sotsiaaltöötajad tunnevad end oma töös üksi jäetuna, tunnevad, et nende muresid ei mõisteta¹.

¹ Millist juhtimist sotsiaaltöötajad vajavad, on analüüsinud Hans van Ewijk artiklis „Sotsiaaltöötajate juhtimine” ajakirja Sotsiaaltöö artiklite kogumikus „Mõtisklusi sotsiaaltööst” (2016) ja Elin Kütt artiklis „Sotsiaaltöötajate tööalase toetuse kogemused” ajakirjas Sotsiaaltöö 3/2016, lk 64–67.

- ♦ Väärtuslik ressurss sotsiaaltöötajate huvide kaitsmiseks on Eesti Sotsiaaltöö Assotsiatsioon. Eelkõige peaks ESTA andma oma liikmetele erialakogukonda kuulumise tunde. Aga ESTA kaudu saab ka kaasa rääkida seadusloomes, osaleda koolitustel ja tööühmades, saada nõu

etikaküsimustes. Erialühingusse kuulumine tähendab nii saamist kui ka ise panustamist: ESTA ei ole keegi kuskil, kes on kohustatud meie heaks midagi tegema, ESTA oleme meie ise.

- ♦ Suurt erialast tuge sotsiaaltöötajatele pakub ajakiri Sotsiaaltöö. **S**